

In jouw schaduw

Corine Hartman

In jouw schaduw

Thriller

Uitgeverij VBKLab
VBKMedia B.V. / Utrecht

ISBN 978 90 325 2099 1 (paperback)

ISBN 978 90 325 2083 0 (e-book)

ISBN 978 90 325 2084 7 (audioboek)

NUR 332

© 2024 Corine Hartman

Omslagontwerp Margo Togni
Zetwerk Crius Group, Hulshout
Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij VBKLab vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

VBK
LAB

1

LYNN

Er zijn twee mogelijkheden. Hij is het, of ik zie spoken. En ik geloof niet in spoken. Terwijl ik het plein van de peuterspeelzaal af loop, Suus' kleine, warme hand in de mijne, stokt de adem in mijn keel. Even verwacht ik ter plekke in elkaar te zakken omdat mijn benen me niet meer willen dragen. Aan de overkant van de straat staat hij. Spijkerbroek, een zwarte hoody, de capuchon over zijn hoofd getrokken. Voorovergebogen, alsof hij zich schrap zet voor de grote, boze wereld. Toch herken ik hem onmiddellijk. Aan zijn lange, pezige postuur, maar meer nog aan de manier waarop hij zijn sigaret vasthoudt, hoe hij die tussen zijn lippen steekt en diep inhaleert, waarna het eeuwen lijkt te duren voor hij de rook uitblaast. Iets van zijn blonde, sluike haar piekt onder de capuchon uit. Zijn ogen kan ik niet goed zien. Toen ik hem net leerde kennen, vond ik ze prachtig. Lichtblauw en vol levenslust.

Ik verstijf. Het suist in mijn hoofd en het is alsof ik zijn sterke handen weer rond mijn keel voel, alsof er geen jaren zijn verstreken sinds ik van hem wegluchtte. Nu krijg ik opnieuw de behoefte weg te rennen, ver weg, zo ver als maar kan, van deze nachtmerrie die ik voorgoed achter me had willen laten.

'Au, mama,' zegt Suus, en ik besef dat ik te hard in haar handje knijp.

Ik verman mezelf, haal diep adem en buk me, tot onze ogen op gelijke hoogte zijn. ‘Sorry, kruimel,’ zeg ik. Ik sla mijn armen om haar heen en til haar op, al wordt dat zo langzamerhand een intensieve fitnessoefening. Met Suus in mijn armen, zo dichtbij, kan ons niks gebeuren. Hier zal hij niks doen. Niet hier, niet op klaarlichte dag. ’s Nachts ligt ze weleens tussen ons in, ondanks protest van David, die vindt dat kinderen in hun eigen bed horen. Maar ik hou ervan, dat kleine lichaam tegen het mijne, terwijl ik haar zoete geur opsnuif. Nu kan het nog, denk ik dan, ze is drie, nog zo lekker babyzacht, met van die kuiltjes in de armen waar de ellebogen straks knokig zullen uitsteken.

‘Zelf lopen,’ zegt ze, ongeduldig met haar beentjes wiebelend. Ik bedoel maar.

Ik zet haar neer, blijf haar hand stevig vasthouden, vergeefs zoekend naar het gezicht dat ik nooit meer wil zien, de man die niks anders dan dood en verderf kan betekenen. Laat het niet waar zijn, laat het mijn verbeelding zijn, doe me dit niet aan. Schichtig kijk ik om me heen. Hij is verdwenen. Zie je wel, ik heb het me verbeeld. Een flits uit het verleden, een hersenspinsel, zoals ik een déjà-vugevoel kan ervaren wanneer ik iemand zie die me bekend voorkomt, of tijdens een gesprek. Precies. Zoiets was het.

‘Ik wil naar huis,’ zegt Suus, trekkend aan mijn arm. Haar pruillip voorspelt tranen, een huilbui.

‘We gaan ook naar huis en dan gaan we pannenkoeken bakken, wat vind je daarvan?’

Weg pruillip, welkom lach en glinstering in de ogen. Ze is nog zo makkelijk te beïnvloeden, deze jongste, die David liefkozend ons godswondertje noemt, omdat we de hoop op een tweede hadden opgegeven.

‘En ik wil los.’

‘Zo meteen, als het minder druk is. Even wachten, nu nog niet.’

We lopen de straat uit en pas als we in het park over het grindpad lopen, laat ik haar handje los, al zorg ik dat ze vlak naast me blijft. Suus is een ongeleid projectiel, veertien kilo explosief materiaal.

Meestal gaat ze graag naar de peuterspeelzaal als ik moet werken, maar vanmorgen bij het ontbijt zei ze dat ze buikpijn had. Het leek een smoes en ik liet me niet vermurwen. Bij de ingang klampte ze zich aan me vast en zei dat ze geen zin had. Na een beetje aandringen ging ze toch naar binnen, waar ze liefdevol werd onthaald door de leidster, die me verzekerde dat het wel goed zou gaan, ze beloofde te bellen als dat niet zo was. Het hield me bezig, terwijl ik mijn best deed de aandacht te houden bij het uitwerken van een gesprek dat mijn baas met een cliënt had. De eerste is Fons van Wijck, strafrechtadvocaat, de tweede is een van verkrachting verdachte jongeman. Fons vertegenwoordigt hem en is van mening dat hij zich geen zorgen hoeft te maken over een veroordeling, mits hij volhoudt dat de seks met beider instemming was.

Ik had me geen zorgen hoeven maken: toen ik mijn dochter om twaalf uur kwam halen, zei de leidster dat ze vrolijk en lief was geweest. Een driejarige die een eigen mening begint te krijgen. Hoera, bedenk ik, en dan rinkelt mijn telefoon. David, zie ik op het scherm. Ik neem op en hou mijn ogen intussen op Suus, die een paar meter voor me uit huppelt, even bukt om een bloemetje te plukken. Met het ongeruste gevoel van naderend onheil informeer ik waarom hij belt. 'Er is toch niks met Pepijn?'

'Nee, ik heb hem net nog gezien met een van zijn klasgenoten,' zegt David. 'Ik was even benieuwd hoe het met Suus gaat, vanwege de buikpijn vanmorgen.'

'Buikpijn, nou ja, dat viel nogal mee. Ze wilde graag met mij mee, dat was denk ik het hele eiereneten. Het ging prima, ze was

lief geweest, zei de leidster.’ Dat laatste zeg ik zacht, zodat Suus me niet kan horen, al zie ik mijn dochtertje even niet en is ze dus niet zo heel dichtbij. Ik ben bezorgd en beschermend, maar of ik dat meer dan gemiddeld ben, weet ik niet.

‘Goed, dan ga ik gauw mijn laatste boterham opeten, de pauze is bijna voorbij.’

Op de achtergrond hoor ik stemmen van uitgelaten jongelui en ik zie voor me hoe David op het schoolplein een oogje in het zeil houdt op de voorbijrazende stroom puberhormonen.

‘Tot vanmiddag, hou van je,’ zeg ik en ik eindig met: ‘Ta-da.’

‘Ta-da,’ eechoot hij, omdat we dat geregeld doen als kort voor ‘tot straks’.

Voor de klas staan, dertig paar ogen proberen te vangen in onberispelijk Engels, ik doe het hem niet na, al zou ik als leerling gebiologeerd naar hem luisteren. Ik hou van zijn stem, zwaar en warm, alsof die vanuit het diepst van zijn ziel komt.

Ineens hoor ik een iel, hoog kindergeluid. Suus? Waar is ze? Ik heb haar uit het zicht laten verdwijnen. Die verrekte telefoon ook. Snel speur ik de omgeving rond, zoekend naar een roze sweater. Een kwartslag naar links, tussen de bomen, meen ik iets te zien bewegen, ik wil al opgelucht ademen, maar het blijkt een hond die zijn behoefte doet. Als ik me de andere kant op draai, zie ik haar, goddank, zittend op een bankje, met haar benen bungelend, een bloemetje tussen haar vingers, een en al aandacht voor de figuur naast haar. Spijkerbroek. Hoody. Sigarettenrook. Ik verstijf opnieuw. Het is alsof hij al het leven uit me laat wegvloeien. ‘Verdómmel!’

In gedachten zie ik David fronsen. Hij heeft er een bloedhekel aan als er een vloek uit mijn keel ontsnapt en het overkomt me zelden. Maar het kan een noodzaak zijn om frustratie of boosheid af te reageren. Zoals nu.

2

LYNN

Op het moment dat ik de sprint wil inzetten naar het bankje, bedenk ik hoe ontdaan Suus zal reageren als ik haar in alle haast bij hem wegtrek. En ik hou me in. Probeer te glimlachen, terwijl ik mijn arm naar haar uitsteek zodat ze mijn hand kan pakken. De gedachte dat hij haar iets aan zou kunnen doen, maakt me onpasselijk.

‘Suus? Kom maar even bij mama.’ Ze kijkt me aan met grote, sprekende blauwe ogen vol kinderlijk vertrouwen. ‘We gaan zo een ijsje halen,’ zeg ik, waarna ik alsnog haar hand vastpak. Weg, ze moet daar weg. Ze glijdt van het bankje, laat het bloemetje op de grond vallen.

De grimas op zijn gezicht bezorgt me kippenvel en ik probeer opkomend gal weg te slikken.

‘Thomas,’ zeg ik.

‘Dag, schoonheid.’ Hij blaast een wolk rook uit en gooit zijn sigarettenpeuk achteloos van zich af.

Ik herken zijn ogen bijna niet meer. Al veranderden die tijdens onze jaren samen geleidelijk van levenslustig naar wantrouwend en bij vlagen vol woede, nu staan ze hol in zijn magere gezicht, lijken ze dof en koud. ‘Hoe heb je me gevonden?’

Hij glimlacht. ‘Een beetje googelen doet wonderen. Iemand zei me dat vrijwel niemand tegenwoordig nog onvindbaar is. Die

opmerking zette me aan het denken. Ik verwachtte eigenlijk niet je te vinden, of ergens heel ver weg, maar je naam dook meteen op, en nog heel dichtbij ook. De website van onze plaatselijke bibliotheek. Vrijwilligster, hè? Wat goed van je. Ik heb er een aantal keren staan wachten. Tot ik je zag. Ik volgde je dagenlang. Naar huis, naar de peuterzaal. Naar een advocatenkantoor waar je ook op de site bleek te zijn vermeld. Je werkt er al tien jaar. Al die tijd was je zo dichtbij, ik kon het bijna niet geloven. Ik ben zo blij je eindelijk weer te zien, te spreken.'

Het besef dat hij me is gevolgd, weet waar ik woon en werk, hoe ik leef, doet me huiveren. Even overweeg ik met Suus in mijn armen weg te rennen. Of om hulp te roepen. Maar daarmee los ik niks op. Dan wordt-ie alleen maar kwaad. En een kwade Thomas is onberekenbaar. Aggressief. In staat tot veel narigheid waar ik nooit meer aan wil denken.

'Waarom ben je hier?' Ik probeer kalm, zo normaal mogelijk te klinken, maar daar slaag ik niet erg goed in. Ik hoor zelf hoe hoog en hard mijn stem klinkt, in een mengeling van angst en afkeer.

'Een ijsje, joepie.'

Stil nou, wil ik zeggen, maar hou me net op tijd in. 'Ja, kruimel, zo meteen.' Ik overweeg haar geld te geven, het is dinsdag, de ijskar zal wel op zijn gebruikelijke stek staan aan de rand van het park, maar de poort staat waarschijnlijk open en daarachter loopt een te drukke weg voor mijn ongeleide projectiel. Dus ik hou haar hand vast, al hangt ze er zo ongeveer aan om me richting de ijskar te trekken.

Thomas houdt zijn hoofd een beetje schuin en lijkt het tafereel geamuseerd te volgen. Toen ik hem leerde kennen, vond ik hem aantrekkelijk. Stoer en sterk, hij tilde me met het grootste gemak op, droeg me over zijn schouder de trap op. Mannelijk, voor de duvel niet bang, wars van tradities en oude conventies.

Maar hij joeg me ook angst aan, zelfs al toen we net met elkaar omgingen. Hij kende geen maat, niet in feesten, niet in seks, niet in drank, niet in drugs. Onwillekeurig gaan mijn vingers even naar het litteken achter mijn linkerslaap.

‘Je bent nog steeds prachtig,’ zegt hij. ‘Met je blonde haar dat glanst als goud, mag ik het aanraken?’ Hij strekt zijn hand naar me uit en ik zet een stap naar achteren.

‘Wat wil je?’ vraag ik.

Met een teleurgestelde blik slaat hij zijn armen over elkaar. ‘Ik had je nooit moeten laten gaan.’

Alsof die keuze aan hem was, denk ik, maar ik zeg het niet. Ik hoop dat hij zo snel mogelijk verdwijnt.

‘Het enige wat ik heel graag wil, Lynn, is een beetje geld van je lenen. En ik wil nog een keer met je praten. Over toen, hoe het was en waarom het allemaal zo mis is gegaan. Het vreet me langzaam op, snap je, ik moet er een punt achter kunnen zetten.’

‘Thomas, ik ben achtendertig, het is... Wat... Veertien jaar geleden dat onze relatie strandde.’ Intussen probeer ik te bedenken wat ik moet doen. Hoezo wil hij geld? Waarom wil hij praten? Ik voel mijn hart in mijn keel bonzen.

‘Jij ging bij me weg,’ zegt hij. ‘Weet je nog wel? Maar niet alles is hier vanbinnen verdwenen.’ Hij tikt met een wijsvinger tegen zijn slaap en priemt diezelfde vinger met zwarte rouwrand vervolgens in mijn richting. ‘Jij, schoonheid, jij wilde me niet meer. Dat is iets anders dan een gestrande relatie. En trouwens, wat maakt tijd uit? Tijd is zo relatief. Hou oud is deze kleine?’

De te vriendelijke manier waarop hij naar mijn dochter kijkt, bevalt me helemaal niet. En de roze gesuikerde tumtummetjes in zijn uitgestrekte, open hand nog minder. Als Suus een stap naar hem toe zet, pak ik haar steviger vast, negeer haar pruillip en de tranen.

Hij staat op, ik haal diep adem en slik een paar keer om de sluimerende misselijkheid te laten verdwijnen, wat niet echt lukt. Hij komt dicht bij ons staan, legt even een hand op Suus' schouder en geeft haar de snoepjes. Ik zet een pas achteruit, en hij een naar voren.

‘Alles in orde?’

Ik schrik van de stem, horend bij een vrouw die op een paar meter afstand stilstaat, een hondje naast haar aan de lijn. Ze kijkt mij en Suus zorgelijk aan, ze heeft een telefoon in haar hand, lijkt op het punt te staan die te gebruiken.

Nee, wil ik zeggen, nee, alles is niet in orde, ik heb hulp nodig. Maar ik zeg dat alles in orde is en knik om mijn leugen kracht bij te zetten. ‘Misverstandje, dat is alles. Dank u. Lief dat u het vraagt.’

Suus lacht tussen haar tranen door dankzij de snoepjes en dat lijkt de vrouw gerust te stellen. Ze laat haar blik over Thomas' lange gestalte gaan, kijkt hem dan nog eens vorsend aan en draait zich dan om.

Zodra ze uit het zicht is verdwenen, komt Thomas nog iets dichterbij. ‘Als je weigert, maak ik jou en je gelukkige leventje kapot,’ fluistert hij in mijn oor, en ik voel druppeltjes speeksel op mijn huid. Hij geeft me een briefje. ‘Bel me. Dan zeg ik je waar en wanneer.’

Nog een keer diep ademhalen. Niet in paniek raken, tot tien tellen, langzaam in- en uitademen. Je kunt het, kom op. Suus begint nu echt hard te huilen en wil zich lostrekken. Ik til haar op, mijn armen beschermend om haar heen, en probeer heel geruststellend te klinken als ik zeg dat het allemaal goed komt.

‘Jij hebt alles, mevrouw Bergsma, huisje-boompje-beestje,’ zegt hij, terwijl hij met een vinger langs mijn wang strijkt. ‘Terwijl ik... Ach, je ziet het zelf, de ellende en armoede hangen als een

vieze lucht om me heen.’ En dan zie ik alsnog de woede in zijn vaalblauwe ogen oplichten. ‘Je hebt mij veel verdriet gedaan. We hadden gelukkig kunnen zijn, samen een Suus of een Pepijn kunnen hebben.’

Hij kent hun namen, weet hoe ik mijn dagen vul, waar ik woon, en ik word er bang van. Doodsbang. Zijn adem stinkt naar bier, naar sigaretten en ik ruik ook de zoetige geur van hasj. Opnieuw zet ik een stap naar achteren en ik raak lichtelijk uit balans met Suus in mijn armen. Ik voel mijn handen klam worden en probeer uit alle macht de sterker wordende neiging over te geven weg te slikken.

‘Alleen een beetje geld en nog een keer praten,’ zegt hij, terwijl hij een volgend shagje begint te rollen. ‘Meer vraag ik niet.’

3

NICKY

De jonge vrouw tegenover haar krijgt het te kwaad en dat vindt rechercheur Nicky van Wijnen een goed moment om te pauzeren.

‘Ik begrijp dat het moeilijk is, Elise,’ zegt ze. ‘Neem je tijd, ik zal nog een kop thee voor je halen.’ Even later is ze terug. Thee, en chocoladekoekjes als troostvoer. ‘Gaat het weer een beetje?’

Een bedeesd knikje als reactie. ‘Het is nogal ontzuenderend om hier te zijn. Alsof vannacht een slechte droom is geweest en ik nu pas wakker word. Ik weet niet of ik dit allemaal wel kan. En wil.’

‘Laten we het proberen. Ik help je wel, oké?’ Nicky zet de opnameapparatuur weer aan. ‘Jullie leerden elkaar kennen via Tinder en na een poosje online contact wilden jullie elkaar in levenden lijve ontmoeten. Jullie gingen uit eten. En toen?’

Elise Huizinga vertelt hoe de man die ze na een gezellig etentje uitnodigde voor een kop koffie in haar appartement misbruik maakte van haar vertrouwen. Haar ‘nee’ opvatte als een aanmoediging. Met tranen in haar ogen haalt ze de herinnering terug. ‘Het was verschrikkelijk,’ zegt ze, ‘zo walgelijk, mensonterend. Toen ik besepte dat hij veel sterker was dan ik, dat ik geen enkele kans maakte en bang werd dat ik het niet zou overleven, heb ik het allemaal laten gebeuren.’ Snikkend vertelt ze hoe hij haar kleren uittrok, langzaam, alsof hij van elke seconde genoot, en

haar lichaam streelde, likte, voor hij ineens met bruto geweld bij haar naar binnen drong. ‘Ik werd een gebruiksvoorwerp,’ zegt ze, ‘willoos, gevoelloos. Ik dacht alleen maar aan mijn ouders, hoe erg ze het zouden vinden politie aan de deur te krijgen, te horen dat ik dood ben.’ Elise barst nu echt in huilen uit, en Nicky reikt tissues aan.

‘Het is een veelvoorkomende reactie, heel normaal. Je hoeft je nergens schuldig over te voelen. Je lichaam gaat in een soort overlevingsmodus. En je leeft. Je hebt het gruwelijke overleefd, je hebt het goed gedaan.’

‘Daarna wilde ik alleen maar in bed blijven liggen, diep weggedoken onder mijn deken.’

Nicky legt een hand op Elises arm. ‘Dat is begrijpelijk. Het spijt me voor je dat je dit moest meemaken. Maar je bent nu hier, je bent moedig, je doet het goed.’

‘Een vriendin heeft me gebracht. Ik moest iemand bellen, en ze sleurde me min of meer mee naar het politiebureau.’

‘Daar heeft ze goed aan gedaan. Als je straks zover bent, breng ik je naar het ziekenhuis voor onderzoek. We zullen de man gaan vervolgen, Elise, die je dit heeft aangedaan.’

Elise aarzelt. ‘Vervolgen? Gaat hij dan de gevangenis in? Weet je dat zeker?’

‘Zeker weten doen we helaas maar weinig, ik kan je alleen beloven dat ik mijn uiterste best voor je zal doen.’

‘Ik heb gegoogeld,’ zegt Elise. ‘Gezocht naar informatie, hoe dit soort dingen gaan. Jullie zijn veel te druk. En bewijs is vaak ingewikkeld, in mijn geval al helemaal.’ Ze lacht smalend, met een glinsterende traan op haar wang. ‘Ik heb de klootzak nota bene zelf binnengelaten, ik had een wijntje gedronken, ik denk zelfs een of twee te veel, en ik heb het allemaal laten gebeuren.’

‘Wat er is gebeurd wilde je niet, daar gaat het om. Het is be-

langrijk om aangifte te doen. En om dat onderzoek te laten doen. Dan hebben we iets in handen.'

'En de nieuwe wet? Is het evengoed nog steeds niet zijn woord tegen het mijne?'

'De nieuwe Wet seksuele misdrijven,' zegt Nicky. 'We verwachten er geen wonderen van, maar ook vóór die nieuwe wet er was, kregen we een dader soms echt wel veroordeeld.'

Elise schuift iets naar voren op haar stoel. 'Nicky, zeg eens eerlijk, wat geloof je nou echt in mijn situatie?'

'Het is moeilijk,' antwoordt ze naar eer en geweten. 'Het is helaas zo dat verdachten zelden bekennen. Hij zal zeggen dat jullie seks vrijwillig was. Hij werd door jou uitgenodigd in je woning, dat maakt het er niet eenvoudiger op. Maar elke acht dagen wordt er in ons land een vrouw vermoord omdat ze vrouw is. Soms gaat er seksueel misbruik aan vooraf. De man die jou heeft verkracht, gaat een volgende keer nóg een stap verder en vermoordt zijn slachtoffer. Moeten we er niet alles aan doen op zijn minst probéren dat te voorkomen?'

'Jíj,' zegt Elise. 'Niet we. Het spijt me, ik snap dat het belangrijk is, maar ik kan dit niet. Ik heb een fout gemaakt met mijn al dan niet benevelde maar in elk geval domme hoofd. En ik heb een les geleerd. Een heel zure, maar het is niet anders. Ik wil het gezicht van mijn moeder niet zien als ze dit allemaal moet horen in een rechtszaal. Ik wil haar medelijden en minachting niet voelen.'

'Jij bent niet degene die zich schuldig moet voelen, Elise. Jij bent het slachtoffer. Hij is de dader. Hij moet zich verantwoorden en zich schuldig voelen. Boeten voor wat hij heeft gedaan.' Ze aarzelt even als Elise niet reageert, het doet haar denken aan een soortgelijke reactie van Mandy Hofakker, een eerder slachtoffer met wie het niet zo goed gaat, en ze zegt: 'Ik weet hoe verlamdend het uiteindelijk zal werken als je het hierbij laat, geloof me.'

Eerst denk je dat je je leven weer kunt oppakken. Je gaat naar je werk, spreekt af met vriendinnen, je gaat uit. Maar je kijkt vaker over je schouder, je draagt geen rokjes meer, je verliest de interesse in alles en iedereen om je heen. De mensen leven maar door, hebben plezier, terwijl jij je naar voelt. Depressief. Je gaat steeds minder uit, tot je elke avond thuis zit, een enkel glas wijn worden er twee, daarna een fles en uiteindelijk slik je 's morgens je pilletjes antidepressiva weg met wijn. Zolang je nog niet naar sterkere drank hebt gegrepen, tenminste. Dat komt nog. Je vriendin luistert wel, maar je ziet haar denken: ga nou eens door met je leven. En de volgende keer als jullie hebben afgesproken uit te gaan, zeg je af. Je komt de deur niet meer uit. Waarom zou je? Plezier maken doe je toch niet, je kijkt alleen maar voortdurend om je heen of je hém ergens ziet. En ergens lijken ze allemaal op de man die jouw leven heeft verwoest.'

'Ja, ja, stop, alsjeblieft,' zegt Elise. 'Jezus, ik snap het hoor, doe me een lol, zeg. Maar ondanks alle narigheid die jij meemaakte, zit je nu wel hier, je werkt, ziet er goed uit.'

'Omdat ik weet dat de enige manier om met zoiets te kunnen leven is: aangifte doen. Ik heb soortgelijke verhalen van al zoveel vrouwen opgetekend, Elise, net als dat van jou, en degenen die daadwerkelijk doorzetten, gaan zich op den duur weer sterker voelen. Laat hem niet winnen.'

'En, is de man opgepakt? Veroordeeld?'

'Maakt het uit?' Nicky aarzelt. 'En maakt het uit,' vervolgt ze, 'hoe je moeder hierover denkt? Is zij niet de laatste om wie jij je druk hoeft te maken? Het gaat om jóúw leven.'

'Dat snap ik intussen ook, ja.' Elises stem klinkt meer als een diepe zucht als ze zegt: 'Goed. Regel het maar. Ik zal mijn handtekening zetten. En dat onderzoek laten doen. Zeg maar waar ik naartoe moet, ik ga er zelf wel heen.'

‘Een dappere beslissing, en de enige juiste.’

Nicky stelt nog een aantal vragen, daarna kan ze de aangifte in orde maken. ‘Kom morgen langs om te ondertekenen,’ zegt ze terwijl ze een visitekaartje van het bureau pakt en haar naam en telefoonnummer erop schrijft. ‘Bel me als je hulp nodig hebt. En als ik je iets mag adviseren: ga een cursus zelfverdediging volgen. Met een paar handige manoeuvres sla je een aanvaller dan van je af.’ Ze schrijft een paar namen op. ‘Googel maar eens op zelfverdediging vrouwen, of krav maga, er is aanbod genoeg in cursussen.’

Met het kaartje in haar hand bedankt Elise haar voor alles.